

Arrest

nr. 269 404 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 2 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 9 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 17 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Palestina. U bent geboren op (...) 1989 in Khan Younis in Gaza in Palestina. U bent gehuwd met D. A. M. (...). U heeft 4 kinderen, waarvan een is geboren in België.

Op 17 oktober 2018 verliet u, zonder uw vrouw en kinderen, Palestina omwille van problemen met de Hamasbeweging. Via Egypte en Turkije bereikte u Griekenland op 8 maart 2019 waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Griekenland kwam u terecht in een opvangcentrum in Chios. Van juni 2019 tot augustus 2019 heeft u gewerkt voor een Griek en u kreeg een groot deel van uw loon niet betaald. Bovendien werd u ook bedreigd door die Griek en zijn zoon. Ze zouden u beschuldigen van het stelen van gereedschap. De zoon van die Griek heeft u ook proberen aanrijden met de wagen. U probeerde ander werk te vinden maar dat is niet gelukt. U verkreeg een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland in oktober 2019. Diezelfde maand is uw vrouw met de kinderen eveneens aangekomen in Chios. De hygiënische omstandigheden en de levensomstandigheden in het opvangcentrum in Chios waren heel slecht. Er was ook geen toegang tot medische zorg. Bovendien waren er ook veiligheidsproblemen en waren er regelmatig schermutselingen tussen bevolkingsgroepen in het opvangcentrum in Chios en werd u bestolen. U had ook last van discriminatie en racisme door sommige Grieken. Uw kinderen hadden ook geen toegang tot onderwijs. U verbleef samen met uw gezin in het opvangkamp in Chios tot mei 2020. Omdat de procedure van uw vrouw om een internationaal beschermingsstatuut te bekomen werd stopgezet zijn jullie verhuisd naar de opvang in Rhodos in een voormalig slachthuis. In de opvang in Rhodos waren de hygiënische omstandigheden en de levensomstandigheden eveneens heel slecht. Er was nauwelijks toegang tot medische zorg. Er was ook racisme en discriminatie door sommige Grieken. Uw kinderen hadden ook in Rhodos geen toegang tot onderwijs. In juli 2020 verkregen uw vrouw en uw kinderen een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland. In principe moesten jullie de opvang verlaten maar u kon toch verder in de opvang verblijven. Door het toekennen van het internationaal beschermingsstatuut viel de uitkering die uw vrouw verkreeg echter weg. Omwille van jullie financiële problemen konden jullie geen huisvesting vinden. Tot eind september 2020 verbleven jullie verder in de opvang in Rhodos.

Op 30 september 2020 verliet u, samen met uw gezin, Griekenland omwille van bovenstaande problemen en u reisde via Italië en Frankrijk naar België.

U diende op 9 oktober 2020, samen met uw vrouw, een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: geboortektes van uzelf, uw vrouw en uw kinderen (origineel), uw huwelijksakte (origineel), een schadeattest aan uw huis door de oorlog in Palestina (kopie), de identiteitskaart van u en uw vrouw (kopie), de paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen (kopie), medische documenten (kopie), een artikel over de opvang in Rhodos (kopie), en een USB-stick met informatie over de opvang in Chios en Rhodos (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS (CGVS, A. M. S. (...), 26.04.2021, p. 4; CGVS, A. M. D. (...), 26.04.2021, p. 4) en het administratief dossier (zie documenten in het administratief dossier), blijkt dat u

reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep

kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde erbarmelijke levensomstandigheden, zoals de hygiënische omstandigheden en de levensomstandigheden in de opvangcentra, het gebrek aan toegang tot de medische zorg, de veiligheidsproblemen en de regelmatige schermutselingen tussen bevolkingsgroepen, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. U heeft weliswaar ook nadat u en uw vrouw beiden een internationaal beschermingsstatuut hadden verkregen, u in oktober 2019 en uw vrouw in juli 2020, nog enkele maanden verder verbleven in de opvang tot eind september 2020. U was echter goed op de hoogte van het feit dat jullie dienden te vertrekken uit de opvang. Dit werd u en uw vrouw door de verantwoordelijke van het kamp in Rhodos verschillende keren verteld (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 9). U had als begunstigde van de opvang de mogelijkheid om te wonen waar u dat wou in Griekenland zodat deze erbarmelijke levensomstandigheden in de opvang door u vermeden konden worden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u zelf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met problemen om toegang tot de gezondheidszorg te verkrijgen voor uzelf en uw dochter, moet worden opgemerkt dat u hoe dan ook niet aantoonde dat de Griekse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u en uw gezin de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van gezondheidszorgen of dat u om redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. Uw echtgenote verklaarde dat jullie niet naar het ziekenhuis of naar een dokter zijn geweest nadat uw vrouw en kinderen hun statuut verkregen en dit omdat jullie geen medische verzekering hadden. Jullie konden de kosten zonder medische verzekering niet dekken. Deze medische verzekering is echter ook voor de Grieken een vereiste om betaalbare gezondheidszorg te verkrijgen. Uw vrouw geeft zelf ook toe dat jullie door de verantwoordelijke in de opvang van Rhodos op de hoogte werden gesteld van de procedure voor medische zorgen en dat de Grieken zelf ook een medische verzekering hebben (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 12-14). Uw eigen verklaring dat de Grieken een andere verzekering zouden hebben (CGVS, A. M. S. (...), 26.05.2021, p. 12-13) is een blote bewering waarvoor u geen bewijzen aanbrengt. Met betrekking tot de medische problematiek van uw vrouw, de noodzaak aan medische opvolging gezien uw vrouw in het verleden kanker heeft gehad maar daarvan genezen is (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 6), waaromtrent jullie niet concreet aantonen dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland moeilijkheden had om een woning te vinden en u geen uitkering had, moet opnieuw worden opgemerkt dat u niet aantoonde dat de Griekse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u en uw gezin de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van het zoeken naar huisvesting of dat u om redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als

begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. Bovendien waren er ook andere organisaties zoals Helios die konden helpen met de betaling van een huurwoning. U heeft zelf ook geen bewijzen dat u hulp heeft gevraagd en u dat geweigerd werd. Uw vrouw verklaarde ook dat jullie zelf ook niet naar een Griekse overheidsdienst zijn gestapt om hulp te verkrijgen op dat het vlak van huisvesting. (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 15-17). Het is bovendien ook heel normaal dat personen die een statuut hebben verworven de opvang dienen te verlaten zodat deze plaatsen vrijkomen voor nieuw aangekomen asielzoekers. Jullie verkregen op dat vlak nog extra gunsten doordat jullie ook na het verkrijgen van een statuut nog in de opvang konden verblijven (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 9). Na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut wordt er van u echter verwacht dat u voor eigen huisvesting instaat. Het CGVS stelt vast dat niet besloten kan worden dat u na een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn eigen huisvesting te vinden. De vaststelling dat u wel degelijk beschikte over middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 18) getuigt ook van voldoende zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u zelf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met problemen om werk te vinden en u geen uitkering had, moet opnieuw worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de Griekse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u en uw gezin de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van toegang tot werk of dat u om redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. U geeft aan vaak naar werk te hebben gezocht (CGVS, A. M. S. (...), 26.05.2021, p. 7-9). U kan daar echter geen bewijzen van voorleggen. U verklaarde zelf overigens ook dat het voor alle vluchtelingen moeilijk is om werk te vinden maar voegde er ook aan toe dat het ook voor Grieken moeilijk is om werk te vinden en dat er ook voor hen geen werk is (CGVS, A. M. S. (...), 26.05.2021, p. 9).

Wat betreft uw verklaringen dat u geen school kon vinden voor uw kinderen dient te worden opgemerkt dat u slechts één keer een school heeft gecontacteerd toen uw vrouw en kinderen een statuut hadden verworven. U zocht tweemaal een school in Chios en eenmaal in Rhodos, waar men bevreesd was voor het gebrek aan hygiëne in het kamp waar u met uw kinderen verbleef en de mogelijkheid kinderen te besmetten met een ziekte. (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 8 en p. 17). Nochtans waren u en uw gezin eigenlijk vrij om te wonen in Griekenland waar jullie wilden. De inspanningen die u en uw vrouw hebben gedaan na het toekennen van het statuut zijn eerder beperkt te noemen en dit terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige voldoende stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft de problemen die u heeft gekend met de Griek waarvoor u van juni 2019 tot augustus 2019 heeft gewerkt en die u een groot deel van uw loon niet heeft betaald moet opgemerkt worden dat dit een betreurenswaardig feit is. Dit is echter niettemin een eenmalige gebeurtenis en dergelijke gebeurtenis valt helaas in geen enkele lidstaat van de EU uit te sluiten. Als begunstigde van de opvang bevindt u zich in ieder geval in een sterkere positie. U werd daarnaast ook bedreigd door die Griek en zijn zoon en de zoon van die Griek heeft u ook proberen aanrijden. In dit verband moet toch ook worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om uw rechten in Griekenland te doen gelden. U heeft geen klacht ingediend bij de politie, noch in verband met het feit dat u niet betaald werd en bedreigd werd, noch met de poging tot aanrijding door de zoon van de Griek (CGVS, A. M. S. (...), 26.05.2021, p. 9-10). Het feit dat u illegaal werkte bij die Griek is hiervoor geen verschoning evenmin als uw verklaring dat de politie aan de kant van de Grieken stond. Immers in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt. We voegen er hier nog aan toe dat er sowieso ook geen gegronde reden is waarom u bij een terugkeer naar Griekeland nog steeds zou moeten vrezen voor die Griek die u niet uitbetaald heeft en u bedreigde. Nadat u Chios had verlaten had u ook geen problemen meer met die man gekregen (CGVS, A. M. S. (...), 26.05.2021, p. 10-11).

U haalde ook aan dat u gediscrimineerd werd door de politie. Zo zou de politie bij het nemen van de ferry vluchtelingenpassagiers systematisch controleren en de Grieken niet (CGVS, A. M. S. (...), 26.05.2021, p. 11). Ook uw vrouw legde hierover verklaringen af. Uw vrouw haalde daarnaast nog het

racisme in Griekenland aan. Zo zou onder meer ook een Griekse buschauffeur niet gestopt zijn voor het opvangcentrum waar jullie verbleven en zou een Griek met zijn auto bijna uw kindje hebben aangereden (CGVS, A. M. D. (...), 26.05.2021, p. 14 en 15). Hoewel het zeer begrijpelijk is dat dit onaangename ervaringen zijn kunnen deze situaties op zich echter niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u ingediende documenten wijzigen niet aan de voorgaande appreciatie. De geboorteaktes van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte, de identiteitskaart van u en uw vrouw, de paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen attesteren enkel uw identiteit die hier niet ter discussie staat. Het schadeattest aan uw huis door de oorlog in Palestina heeft geen betrekking op uw problemen in Griekenland. De medische documenten attesteren uw medische toestand die hier niet ter discussie staat. Het artikel over de opvang in Rhodos en de USB-stick met informatie over de opvang in Chios en Rhodos zijn aanwijzingen voor de soms moeilijke leefomstandigheden in de opvang in Griekenland voor personen die nog in afwachting zijn van een beslissing over hun verzoek om internationale bescherming, die door het CGVS an sich niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Palestina. U bent geboren op (...) 1988 in Khan Younis in Gaza in Palesina. U bent gehuwd met S. A. M. (...). U heeft 4 kinderen, waarvan een is geboren in België.

U baseert zich voor uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenoot, die het volgende verklaarde:

"(...)"

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, S. A. M. (...). In het kader van de door hem ingediende verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, gezien hij reeds over een statuut van internationale bescherming beschikt in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Gezien u eveneens over een statuut van internationale bescherming beschikt in

Griekenland en u zich voor uw verzoek op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot meent het CGVS dat uw verzoek om dezelfde redenen niet ontvankelijk dient te worden verklaard.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 20, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5, en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen verduidelijken het wettelijk kader, met name artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 33, tweede lid, *sub a*), van de richtlijn 2013/32/EU, en citeren uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in de gevoegde zaken *Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-93), de conclusie van de Advocaat-Generaal in deze gevoegde zaken en het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Abubacarr Jawo* (HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 87-88). Zij menen dat zij, gezien de verder uiteengezette elementen met betrekking tot hun individuele situatie tijdens hun verblijf in Griekenland, de algemene objectieve situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en de kwetsbaarheid van hun gezin, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partijen merken voorafgaand op dat er geen enkele twijfel is over de bijzondere kwetsbaarheid van hun gezin en wijzen erop dat zij in België vergezeld worden door hun vier minderjarige kinderen en dat verzoekster borstkanker heeft gehad en dat hoewel deze ziekte nu gestabiliseerd is, zij nog regelmatig moet worden gecontroleerd. Uit de bestreden beslissingen blijkt volgens hen niet dat de commissaris-generaal "*behoorlijk rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van het gezin*". De motivering van de bestreden beslissingen zou bovendien getuigen van "*een flagrant gebrek aan voorzichtigheid en flexibiliteit in de analyse van de verwerende partij*".

Er dient verder volgens verzoekende partijen te worden vastgesteld dat het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van het bestaan van de bescherming die zij zouden hebben gekregen in Griekenland, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt gesteld en hoewel zij nooit hebben betwist dat zij in Griekenland internationale bescherming hebben gekregen. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), meer bepaald het arrest nr. 207 327 van 30 juli 2018 en het arrest nr. 207 875 van 20 augustus 2018, argumenteren zij dat de commissaris-generaal *“in casu echter niet de nodige maatregelen (heeft) getroffen om ervoor te zorgen dat verzoekers daadwerkelijk en momenteel internationale bescherming genieten in Griekenland”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Belgische autoriteiten contact hebben opgenomen met de Griekse autoriteiten om ervoor te zorgen dat deze bescherming effectief en actueel is, zo stellen verzoekende partijen, die hier nog aan toevoegen dat niets in het administratief dossier *“laat zien of zij – vandaag – van een internationale bescherming genieten in Griekenland”*.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Zij betwisten de stelling van de commissaris-generaal dat zij als begunstigden van internationale bescherming *“onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling”*. Zij wijzen erop dat, enerzijds, voormelde stelling op geen enkele objectieve bron is gebaseerd, daar waar de commissaris-generaal volgens voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie verplicht zou zijn om het risico dat de asielzoeker in de lidstaat die hem al internationale bescherming heeft verleend behandeld wordt op een wijze die onverenigbaar is met zijn grondrechten te beoordelen *“op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige gegevens”*, *quod non in casu*, en, anderzijds, alle informatie uit actuele en betrouwbare bronnen aantoonde dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is. Wat betreft het genot van hun rechten in de algemene zin van het woord, wijzen zij erop dat de website van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel zelf aangeeft dat de Staat geen huisvesting biedt en het recht om te werken niet kan garanderen, *“of een toewijzing te bieden”*.

Verzoekende partijen vervolgen dat alle recente en objectieve geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, het ontbreken van door de staat georganiseerde acties om hun specifieke situatie te verhelpen, de niet-toepassing van de wet en de impact van de economische crisis houders van internationale bescherming beletten hun rechten te genieten, ter staving waarvan zij citeren uit de rapporten *“Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece”* en *“Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece”* van Pro Asyl en Refugee Support Aegean (RSA) van respectievelijk 23 juni 2017 en 30 augustus 2018 en twee landenrapporten van AIDA met betrekking tot de situatie in Griekenland in 2018 en 2019, gepubliceerd in maart 2019, respectievelijk juni 2020. Zij wijzen erop dat in dit laatste rapport kan worden gelezen dat de internationale beschermingsstatus in Griekenland geen waardig leven kan garanderen voor personen die bescherming genieten en niet meer is dan bescherming *“op papier”*.

Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“als, in theorie, in Griekenland begunstigden van internationale bescherming gelijke toegang tot werkgelegenheid zouden moeten hebben als staatsburgers ; in de praktijk hebben ze echter te maken met een zeer hoog werkloosheidspercentage en werken de weinige mensen die werk vinden voornamelijk in laaggeschoolde en zeer precarie banen. Deze moeilijkheden worden verergerd door het feit dat personen die internationale bescherming genieten, administratieve obstakels ontmoeten die het bijzonder moeilijk maken voor hen om de documenten die noodzakelijk zijn voor toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Uit alle geraadpleegde bronnen blijkt ook dat prioriteit wordt gegeven aan Griekse burgers. Griekenland wordt ook geconfronteerd met een ernstige economische crisis en het is dus voor de onderdanen zelf erg moeilijk om hun basisbehoeften te voorzien vanwege het gebrek aan werk voor iedereen. In deze context worden personen die internationale bescherming genieten op de achtergrond verwaarloosd, met als gevolg dat de weinigen die een baan kunnen vinden in het algemeen in de informele economie werken. Deze situatie berooft hen van toegang tot sociale zekerheid en onderwerpt hen aan verhoogde onveiligheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van personen die internationale bescherming genieten, vertrouwen nu op de distributie van voedsel, niet-voedselproducten en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot het aangaan van gevaarlijke activiteiten, verhoogt de behoefte aan hulpdiensten, verhoogt het risico van uitbuiting en belemmert hun vooruitzichten op integratie.”

Ter staving citeren zij uit voormelde rapporten van Pro Asyl/RSA en AIDA, het artikel *“Refugee Integration in Mainland Greece: Prospects and Challenges”* van Dimitris Skleparis van maart 2018, het

rapport *“Transitioning to a government-run refugee and migrant response in Greece”* van verschillende ngo's van december 2017 en het *“Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018”*. Verzoekende partijen merken op dat verzoeker persoonlijk slachtoffer werd van deze moeilijkheden bij het betreden van de arbeidsmarkt. Ze stellen dat hij tevergeefs probeerde om legaal werk te vinden en dus gedwongen werd om illegaal te werken met de hoger beschreven negatieve gevolgen, met name *“kwetsbaarheid (onbetaald en geen mogelijkheid om hulp van de Griekse autoriteiten te vragen gezien de illegaliteit van zijn werk) en gevaar (conflict met zijn werkgever)”*, waarna zij citeren uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud. Verzoekers ervaring wordt volgens hen bevestigd door de door hen aangehaalde bronnen. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vaststelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn zoektocht naar werk, wijzen verzoekende partijen erop dat zijn uiteenzetting over de door hem ondernomen stappen nauwkeurig en gedetailleerd, en dus geloofwaardig, was en dat hij destijds niet van plan was Griekenland te verlaten, zodat hij het niet nodig achtte zijn gesprekspartners om een bewijs te vragen.

Wat betreft de toegang tot huisvesting, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“in de praktijk, wordt geen door de staat beheerde accommodatie verleend aan personen die internationale bescherming genieten, zelfs niet voor kwetsbare personen, en geen huursubsidie, geen lening of andere vormen van financiële bijstand voor huisvesting worden verleend. Als gevolg hiervan, blijven personen die internationale bescherming genieten meestal dakloos of wonen zij in verlaten plaatsen of overvolle appartementen in erbarmelijke omstandigheden, vaak zonder toegang tot elektriciteit, toiletten en/of stromend water.”

Ter staving citeren zij uit voormelde rapporten van Pro Asyl/RSA en AIDA, het artikel *“Grèce: des réfugiés désemparés doivent quitter leurs logements”* van Le Point International van 20 april 2019 en het persbericht *“Get out! In Greece recognized refugees have to leave their accommodation”* van Pro Asyl van 18 april 2019. Onder verwijzing naar voormeld rapport van AIDA van juni 2020, halen zij verder aan dat in maart 2020 een aantal maatregelen werden aangekondigd die de toegang van begunstigten van internationale bescherming tot sociale uitkeringen en huisvesting beperken. Uit deze informatie blijkt, zo stellen zij, dat *“in geval van terugkeer zullen personen die van de internationale bescherming genieten (als zij geen particuliere ondersteuning hebben) een reëel risico lopen om op straat te leven”* en dat *“na de uitvaardiging van het besluit tot toekenning van de status van internationale bescherming, de materiële opvangvoorzieningen in de vorm van uitkeringen of in natuur worden onderbroken”*. Verzoekende partijen merken op dat zij persoonlijk slachtoffer werden van deze moeilijkheden bij het vinden van huisvesting en citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, waarna zij argumenteren als volgt:

“De persoonlijke en individuele ervaring van de verzoeker is in overeenstemming met de inhoud van de geproduceerde actuele en objectieve informatie.

Verzoeker is in maart 2019 in Chios aangekomen. Terwijl hij nog asielzoeker was, werd hij gedwongen het opvangcentrum waar hij in Chios verbleef te verlaten en gedurende verschillende maanden in een tent naast het centrum te wonen, alvorens naar Rhodos te gaan. Bij zijn aankomst in Rhodos in mei 2019 werd verzoeker aanvankelijk “opvangt” in een slachthuis. Volgens zijn verklaringen, heeft hij de beschermingsstatus in oktober 2019 verkregen. Zijn echtgenote, die in augustus 2019 in Griekenland aankwam, voegde zich bij hem in Rhodos. Volgens hun verklaringen, heeft verzoekster haar beschermingsstatus in juli 2020 gekregen. Nadat verzoekster haar beschermingsstatus heeft verkregen, werden verzoekers en hun kinderen gedwongen het slachthuis te verlaten en werd de financiële steun van verzoekster stopgezet. Zonder sociale bijstand en zonder financiële middelen ondanks de oprechte pogingen van de aanvrager om een baan te vinden, hadden zij dus geen andere keuze dan twee tenten te kopen die zij naast het slachthuis opsloegen en waar zij - met hun 3 minderjarige kinderen en toen verzoekster zwanger was - meer dan twee maanden bleven voordat zij Griekenland verlieten, omdat de levensomstandigheden ondraaglijk waren geworden.

Terwijl ze een internationale beschermingsstatus hadden, hebben verzoekers en hun minderjarige kinderen dus in een situatie van extreme onzekerheid geleefd, onafhankelijk van hun wil en persoonlijke keuzes.

In ieder geval, zoals hierboven getoond en zoals ervaren door de verzoekers, in maart 2020, werden een aantal maatregelen aangekondigd die de toegang van erkende begunstigten van internationale bescherming tot sociale uitkeringen en huisvesting beperken: na de uitvaardiging van het besluit tot toekenning van de status van internationale bescherming, de materiële opvangvoorzieningen in de vorm van uitkeringen of in natuur worden onderbroken.”

Verzoekende partijen menen dat *in casu* dezelfde redenering dient te worden toegepast als in het arrest nr. 233 338 van 28 februari 2022 van de Raad, waarin de Raad oordeelde dat het gebrek aan toegang

tot huisvesting één van de doorslaggevende elementen was om het vermoeden dat de behandeling die in elke lidstaat is voorbehouden aan verzoekers om internationale bescherming in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, te weerleggen.

Verzoekende partijen besluiten dat hun vrees om niet te kunnen genieten van huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland – en dus dakloos te zijn met hun minderjarige kinderen – duidelijk gegrond is, in het licht van zowel de verstrekte objectieve informatie als hun persoonlijke ervaring.

Inzake de toegang tot gezondheidszorg, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“als, in theorie, begunstigden van internationale bescherming recht zou moeten hebben op gratis toegang tot farmaceutische producten en tot gezondheidszorg in medische centra en ziekenhuizen in Griekenland ; in de praktijk, blijft de toegankelijkheid tot zorg echter een grote uitdaging vanwege het gebrek aan vrouwelijk medisch personeel, het gebrek aan tolken in gezondheidsinstellingen, het feit dat geneesmiddelen en medische onderzoeken niet gratis zijn, gebrek aan informatie van medisch personeel en storingen in het transportsysteem naar ziekenhuizen. Toegang tot het sociaalezekerheidsstelsel wordt ook buitengewoon ingewikkeld gemaakt gezien de administratieve belemmeringen waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd.”

Ter staving van hun betoog citeren zij uit hoger aangehaalde bronnen. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij persoonlijk slachtoffers en getuigen werden van deze ernstige tekortkomingen in de toegang tot de gezondheidszorg en citeren in dit verband uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud. Zij voegen hieraan het volgende toe:

“Indien deze problemen bij de toegang tot gezondheidszorg zich hebben voorgedaan toen verzoekster en haar kinderen nog asiel procedure waren, is het niet nodig erop te wijzen dat het ging om ernstige medische problemen (temperatuur van een klein kind, controle op kanker, controle op zwangerschap, vaccinatie van een klein kind,...) die hoe dan ook hadden moeten worden behandeld, temeer daar zij als asielzoekers theoretisch recht hadden op toegang tot zorg – zoals personen die internationale bescherming genieten.

De site van het Ministerie van Migratie en Asiel van de Helleense Republiek geeft zelf inderdaad aan dat een verzoeker van internationale bescherming – net als een persoon die internationale bescherming geniet – in principe « gratis toegang heeft tot gezondheidszorg » (vrije vertaling).

(...)

(Hellenic Republic - Ministry' of Migration and Asylum. « Rights of Beneficiaries of International Protection - Answers to questions regarding the rights of international protection applicants and beneficiaries of international protection », http://asylo.gov.gr/en/?page_id=471)

Deze twee statussen (verzoeker en begunstigde) bieden in theorie hetzelfde recht op gezondheidszorg, zonder onderscheid.

De verzoekers legden echter uit dat ze geen toegang hebben gehad tot medische zorgen in Griekenland, meer bepaald voor hun kleine kinderen, ondanks hun meerdere verzoeken daartoe.

De vrees van verzoekers om niet te kunnen genieten van medische zorgen in geval van terugkeer naar Griekenland is duidelijk gegrond, zowel in het licht van de verstrekte objectieve informatie als van de persoonlijke ervaring van de verzoekers.”

Onder verwijzing naar voormelde rapporten van AIDA van maart 2019 en juni 2020 betogen verzoekende partijen verder dat toegang tot onderwijs voor kinderen van personen die om internationale bescherming verzoeken of die dergelijke bescherming genieten in praktijk niet gegarandeerd is. Zij wijzen erop dat zij uitlegden dat hun kinderen geen toegang hebben gehad tot onderwijs in Griekenland ondanks hun verschillende verzoeken daartoe, in de tijd dat zij asielzoekers waren en zelfs nadat zij al als vluchtelingen waren erkend, en citeren uit de notities van verzoekers' persoonlijk onderhoud. Hoewel het recht op onderwijs fundamenteel is, is geen van hun kinderen tijdens hun verblijf in Griekenland naar school gegaan ondanks hun pogingen daartoe, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen vervolgen:

“Wat betreft de perceptie van de Griekse bevolking ten opzichte van personen die internationale bescherming genieten op Grieks grondgebied, dit zou waarschijnlijk ook de angsten van de verzoekers versterken. Naast de hierboven genoemde objectieve obstakels, maakt de Griekse bevolking zich ook zorgen over de sociale en economische integratie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Volgens recente peilingen maakt de meerderheid van de Griekse bevolking (57%) zich zorgen over de 'vluchtelingencrisis' in het land. Meer bepaald, vrezen de Grieken dat de permanente vestiging van vluchtelingen in hun woongebieden problemen zou veroorzaken (74%), aangezien zij een potentiële bedreiging voor de veiligheid van het land vormen (50%). De Grieken vrezen ook dat de aanwezigheid van vluchtelingen het misdadencijfer (45%) en de terroristische dreiging

(45%) zal verhogen, evenals extra kosten voor de volksgezondheid en onderwijsinfrastructuur (49%). Over het algemeen, denkt de Griekse publieke opinie dat vluchtelingen waarschijnlijk niet kunnen integreren in de Griekse samenleving (65%). In Griekenland, monopoliseren mensen van buitenlandse afkomst in toenemende mate de media in een negatief perspectief. De media hebben melding gemaakt van een aantal aanvallen op vluchtelingen, humanitaire hulpverleners en accommodaties voor vluchtelingen. Mevrouw Dunja Mijatovic, Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, uitte haar bezorgdheid over het voortduren van racistisch geweld en de opkomst van nieuwe gewelddadige groepen die betrokken zijn bij aanvallen op migranten en bedreigingen tegen ngo's en verdedigers van migrantenrechten."

Zij baseren hun betoog op voormeld artikel van Dimitris Skleparis en voormeld verslag van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa, alsook op de studie *"Integration of Refugees in Greece, Hungary and Italy. Comparative analysis"* van Policy Department A: Economic and Scientific Policy van het Europees Parlement van december 2017.

Verzoekende partijen voeren voorts aan dat uit openbare, betrouwbare en recente bronnen blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en er door een andere EU-lidstaat naar worden teruggestuurd vaak slachtoffer zijn van een onmenselijke en/of vernederende behandeling "voor zover zij geen garantie hebben op toegang tot huisvesting, voedsel, onderwijs, arbeidsmarkt en gezondheidszorg". Zij wijzen erop dat de organisaties RSA en Pro Asyl er bij Europese landen blijven op aandringen om de terugkeer van erkende vluchtelingen naar Griekenland te stoppen en citeren in dit verband uit de publicatie *"Returned recognized refugees face a dead-end in Greece"* van RSA van 9 januari 2019.

Uiteindelijk, zo besluiten verzoekende partijen, blijkt uit alle voortgebrachte objectieve informatie dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit wordt volgens hen bevestigd door hun persoonlijke ervaring.

Verzoekende partijen halen verder enkele arresten van de Raad aan die volgens hen, overeenkomstig de hoger weergegeven informatie, *"de vrijwel totale afwezigheid van een beleid voor de opvang en integratie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland"* bevestigen. Behalve de reeds hoger aangehaalde rechtspraak, verwijzen zij naar, en citeren zij uit, het arrest nr. 207 567 van 8 augustus 2018, het arrest nr. 211 557 van 18 oktober 2018 en het arrest nr. 228 238 van 30 oktober 2019.

Verzoekende partijen menen dat zij, gelet op hun persoonlijke ervaring in Griekenland en hun kwetsbaarheid, duidelijk het vermoeden van wederzijds vertrouwen hebben weerlegd en hebben aangetoond dat zij persoonlijk werden behandeld op een manier die onverenigbaar is met hun grondrechten in Griekenland. Er zijn volgens hen reële en vastgestelde risico's van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland, te meer gezien hun kwetsbaarheid. Zij betogen verder dat het hoger belang van hun kinderen vereist dat zij daadwerkelijk bescherming kunnen genieten in Griekenland, *quod non*. Zij menen dat, indien er twijfel zou bestaan over de risico's die zij in geval van terugkeer naar Griekenland lopen, het aangewezen is dat deze twijfel in hun voordeel speelt, rekening houdend met hun persoonlijke ervaring en de objectieve informatie die zij ter ondersteuning van hun beroep aanvoeren. Het zou volgens verzoekende partijen kennelijk onredelijk zijn om hen terug te sturen naar Griekenland. Op zijn minst dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd, zo vervolgen zij. Bovendien is het feit dat hen een internationale beschermingsstatus werd verleend in Griekenland volgens hen *"op zichzelf een ernstige aanwijzing dat zij aanspraak kunnen maken op erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van (...) de Vreemdelingenwet of het verlenen van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet"*. Zij menen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hun vrees ten aanzien van hun land van herkomst, Palestina, dient te analyseren en hen internationale bescherming dient te verlenen.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat louter het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen bijgevolg de schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit zijn verklaringen, uit de verklaringen van zijn vrouw en uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt en omdat (C) de door hem ingediende documenten aan deze appreciatie niets wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is om dezelfde redenen als dat van haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, nu zij eveneens over een statuut van internationale bescherming beschikt in Griekenland en zij zich voor haar verzoek op dezelfde motieven baseert als verzoeker, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan nooit te hebben betwist dat zij in Griekenland een internationale beschermingsstatus hebben verkregen, doch menen zij dat hun administratief dossier, afgezien van hun eigen verklaringen, geen enkel bewijs van het bestaan van deze internationale bescherming bevat. De Raad stelt evenwel vast dat de resultaten van de zoekopdracht in het Eurodac-systeem in het administratief dossier werden opgenomen en dat deze bevestigen dat aan verzoekende partijen een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7+B, ‘Eurodac search result’). In zoverre verzoekende partijen de actuele geldigheid van hun internationale beschermingsstatus in vraag stellen, wijst de Raad erop dat een in een lidstaat van de EU verleende beschermingsstatus in beginsel onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hun verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd in zoverre zij van mening zijn dat het aan het CGVS toekomt de nodige maatregelen te treffen om “*ervoor te zorgen dat verzoekers daadwerkelijk en momenteel internationale bescherming genieten in Griekenland*”. De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partijen leveren dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun

respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou*

terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit hun verklaringen en hun betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekende partijen in wezen vrezen dat zij, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van hun gezin, in geval van terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot huisvesting, toegang tot gezondheidszorg en toegang tot onderwijs, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoeken, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In hun verzoekschrift en ter terechtzitting wijzen verzoekende partijen op de bijzondere kwetsbaarheid van hun gezin, gelet op het (niet-betwiste) feit dat zij vergezeld worden door hun vier minderjarige kinderen en dat verzoekster borstkanker heeft gehad en nog regelmatig op controle moet.

Uit de informatie waaraan verzoekende partijen refereren blijkt dat in Griekenland effectieve toegang tot gezondheidszorg, zowel voor personen die internationale bescherming hebben gekregen als voor de lokale bevolking, in de praktijk verhinderd wordt door diverse obstakels zoals de sterk toegenomen kostprijs en de vaak lange wachttijden voor het verkrijgen van een afspraak, die het gevolg zijn van personeelstekorten in Griekse ziekenhuizen en het vertrek van veel artsen naar het buitenland omwille van de slechter wordende werkomstandigheden en het gebrek aan opportuniteiten. De persoonlijke ervaringen waarvan verzoekende partijen melding hebben gemaakt tijdens hun gehoor op het CGVS liggen hiermee in lijn. De commissaris-generaal haalt in de bestreden beslissingen terecht aan dat het gebrek aan toegang tot medische zorg waarmee verzoekende partijen in het opvangkamp zouden zijn geconfronteerd niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van hun situatie als begunstigden van internationale bescherming. *In casu* dienen immers de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekende partijen bij terugkeer naar Griekenland te worden beoordeeld en mag worden aangenomen dat zij als statushouders niet opnieuw zullen terechtkomen in een opvangkamp bedoeld voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekende partijen hebben evenwel beiden verklaard dat zij na het verkrijgen van hun beschermingsstatus niet naar een dokter of ziekenhuis buiten het opvangcentrum zijn geweest omdat zij geen medische verzekering hadden en de kosten niet zelf konden dekken. De dochter van verzoekende partijen zou in die periode nochtans last hebben gehad van aanhoudende krampen (adm. doss., stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11-13, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 12-14). Deze verklaringen worden op zich niet betwist doch de commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen op dat een medische verzekering ook voor de Grieken een vereiste is om betaalbare gezondheidszorg te verkrijgen en dat zij hier blijkens verzoeksters verklaringen door de verantwoordelijke van de opvang in Rhodos ook van op de hoogte werden gesteld. Uit de informatie die verzoekende partijen aanreiken blijkt evenwel dat statushouders in de praktijk ernstige moeilijkheden kunnen ondervinden om, al dan niet door een verzekering gedekte, betaalbare gezondheidszorg te verkrijgen in Griekenland. Het gegeven dat verzoekende partijen niet concreet aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen inzake de uitoefening van hun recht op gezondheid anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden en dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in Griekenland op zich, doet niets af aan de bijzondere vatbaarheid van verzoekende partijen voor de mogelijk ernstige gevolgen hiervan, gelet op de minderjarigheid van hun kinderen en de noodzaak aan medische opvolging van verzoekster omwille van haar verleden als kankerpatiënt.

Gelet op de ernstige, precaire situatie in Griekenland, waar begunstigden van internationale bescherming zoals verzoekende partijen zich in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot onder meer socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekende partijen en hun vier minderjarige kinderen, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN